

tallet har i alt stillet 22 Ændringsforslag; det vilde føre for vidt at omtale hvert enkelt, og jeg skal derfor kun tage de mere betydende med i denne Gennemgang.

Ændringsforslag Nr. 18 til § 4 angaar Læretidens Varighed. Der var i Lovforslaget foreslaaet en Maksimumslæretid af 4 Aar, men Læretiden skulde kunne være mindre, naar Faget, baade dets Arbejdere og dets Arbejdsgivere, gjorde Indstilling derom. Ændringsforslaget gaar da — idet det i øvrigt fastholder Paragraffens Princip — ud paa, at hvor særlige Forhold foreligger, og hvor Fagets Arbejdere og Arbejdsgivere enes derom og gør Indstilling til Socialministeren, kan en længere Læretid end 4 Aar tillades. Der er derved givet Paragraffen en betydelig Bøielighed, idet den fastslaar som Princip en kortere Læretid end den nuværende, men dog samtidig aabner Adgang til en længere Læretid, naar særlige Forhold foreligger, og hvor en længere Læretid er nødvendig.

Ændringsforslag Nr. 23 til § 6 angaar Lærlinguddannelsen og gaar ud paa at stryge Lovforslagets Bestemmelse om, at Lærlingeaantallet kan fastsættes. Derimod bibeholdes Bestemmelsen om — den faar en anden Formulering, men i alt væsentligt er det det samme, som der staar i Lovforslaget —, at Lærlingenævnet kan nægte at godkende en Kontrakt, naar der i Forvejen i den paagældende Virksomhed findes saa mange Lærlinge, at en betryggende Uddannelse ikke kan finde Sted. Denne Bestemmelse anser Flertallet for at være overmaade rimelig, og den kan efter min Opfattelse paa intet Omraade virke generende for Haandværket. Bestemmelsen gaar jo netop ud paa at forhindre, at visse Virksomheder, der ikke egner sig til Uddannelse af Lærlinge, udelukkende holdes gaaende ved Antagelse af Lærlinge i stor Mængde. Der paaføres derved det øvrige Haandværk en Smudskonkurrence, aa jeg mener ikke, man fra Haandværkets Side kan rejse nogen som helst Indvending mod denne Bestemmelse, og den vil virke i høj Grad betryggende med Hensyn til Lærlinguddannelsen, derved at den forhindrer, at visse Virksomheder antager flere Lærlinge, end de i Virkeligheden kan uddanne.

Ændringsforslag Nr. 41 til §§ 20 og 21 angaar Oprettelse af Lærlingenævn, de træder i Stedet for de i Lovforslaget foreslaaede Lærlingekommissioner. Lærlingenævn oprettes udenfor København og

Frederiksberg i hver Politikreds og bestaar foruden af Politimesteren, der er Formand, af 4 Medlemmer, 2 valgte iblandt Arbejdsgivere og 2 valgte blandt Medhjælpere. I København vil man ikke oprette selvstændige Lærlingenævn, men Myndigheden overdrages til Centralarbejdsanvisningskontorets Bestyrelse. Ved denne Ordning opnaas der, at Lærlingevæsenet faar sit eget Organ, et Centralorgan i København, der kan beskæftige sig med alt vedrørende Lærlingeforhold. Efter Flertallets Opfattelse er Forholdene i København i høj Grad utilfredsstillende. For Øjeblikket ligger Forholdet saaledes, at Godkendelse af Lærlingekontrakter finder Sted i Arbejdsdirektoratet. Anvisning af Lærlinge foregaar gennem Centralarbejdsanvisningskontoret. Paataaleretten er hos Politimyndighederne, og Myndigheden som Voldgiftsret ligger hos Magistraten. Det er ganske umuligt for jævne Folk at finde ud af, hvor de skal henvende sig i København, naar de skal oprette en Lærlingekontrakt, eller naar der i øvrigt er Forhold, de ønsker at blive klare over. Det er derfor, Flertallet foreslaar, at Centralarbejdsanvisningskontoret skal være den Myndighed i København, der beskæftiger sig med Lærlingeforhold. For at give Bestyrelsen et handelskyndigt Element tilføjes der, at den nuværende Bestyrelse for Arbejdsanvisningskontoret skal tiltrædes af to Medlemmer, repræsenterende henholdsvis Handelens Principaler og Handelens Medhjælpere, valgte af Københavns Kommunalbestyrelse.

Ændringsforslag Nr. 45 til §§ 23—24 angaar Lærlingenævnenes Opgave, der i Korthed kan angives saaledes: For det første skal de godkende Kontrakter, for det andet skal de kunne henvende sig til Parterne, naar det gøres gældende, at Lærlingelovens Bestemmelser overtrædes. Endvidere skal Nævnene kunne optage en vis forligsmæglende Myndighed og derved forhindre, at Sager kommer til Voldgiftsrettens Afgørelse. Med de Opgaver, Lærlingenævnet her har faaet, vil man ikke med nogen som helst Ret kunne hævde, at Nævnene skal gaa rundt og snuse og snage i Virksomheder og Bedrifter og være paa Trapperne tidligt og silde. Det bliver i Virkeligheden kun et Organ, som Forældrene med Tillid kan henvende sig til, klage til og raadføre sig med. De faar ikke i mindst Maade Karakter af Embedsmaskineri. De bliver kun et Organ, som vil være betryggende